

Omul, între Dumnezeu și diavol

de Sfântul Iustin Popovici

În această lume, omul se află întotdeauna între Dumnezeu și diavol, se aliază fie cu Unul, fie cu celălalt, trăiește ori cu Unul, ori cu altul. Este prieten al diavolului și trăiește cu acesta când se îndreaptă spre păcate și spre patimi, pentru că acestea sunt duhul, inima diavolului.

Pe de altă parte, omul este prieten al lui Dumnezeu, trăiește cu Acesta atunci când înaintază prin viață cu sfințele porunci ale Domnului, când devine co-trupesc al Trupului Dumnezeiesc-omenesc al lui Hristos, care este Biserica, în care este adunată întreaga bogăție a tuturor veșnicilor dumnezeiești. Da, în această lume omul stă întotdeauna, fie la masa diavolului, fie la masa Domnului Iisus Hristos, Singurul Adevăratul Dumnezeu (vezi **I Corinteni 10, 21**: „Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să vă împărtășiți din masa Domnului și din masa demonilor”).

Neamul omenesc are parte zilnic în lumea aceasta de experiența că oamenii sunt conduși la pierzare fie din neștiință, fie din **nerecunoașterea Singurului Adevăratului Dumnezeu și Domn, Iisus Hristos**. Cu alte cuvinte, oamenii cad fie din cauza ateismului, fie a idolatriei.

Această neștiință (nebăgare în seamă) și nerecunoaștere a Domnului Iisus Hristos aduce cu sine neștiința și **nerecunoașterea singurului adevăratului bun în această lume: Evangelia lui Hristos**. Acești oameni trăiesc „în desfrânări, în poftă, în beții, în ospețe fără măsură, în petreceri cu vin mult și în neiertate slujiri idolatre.” (**I Petru 4, 3**)

Da, „slujiri idolatre”, pentru că **idolatria este întotdeauna la plural**. Omul care nu îl recunoaște pe Singurul Adevăratul Dumnezeu, vrând-nevrând recunoaște un număr nelimitat de alte zeități mai mici, de dumnezei falși, idoli. Este vorba despre dorințele și patimile, care nu au nici număr, nici sfârșit. Când omul este atras de o asemenea zeitățe ce pare mică, mică, atunci aceasta îl târăște spre celelalte dorințe și patimi și atunci îl rup în bucăți și în sfâșie zeei (dracii) nenumărați cei mincinoși și flămânzi din iad.

Și omul nu este în măsură să se apere de această turmă a înfricoșătoarelor fiare și a ispitelor atrăgătoare. **Cea mai mică patimă conduce la una mai mare** și astfel, în mod treptat, omul se afundă în patimi din ce în ce mai mari, până când în final nu poate să mai iasă din acestea. Și **fiecare patimă cuprinde nenumărați idoli** și fiecare dorință aduce cu sine tot mai mulți idoli, care sunt nenumărați, fără sfârșit.

Idolii sunt ca focul cel puternic, în care se topesc și conștiința și sufletul și inima și voința omului. De aceea și Sfântul Evanghelist Ioan, Apostolul iubirii, îi roagă pe creștini: „Fiilor, păziți-vă de idoli” (**I Ioan 5, 21**).

De la idoli (draci) provin toate relele, și cele mici și cele mari. Și **fiecare om este idolatru dacă nu crede în Singurul Adevăratul Dumnezeu, în Domnul Iisus Hristos**. Pentru că fără îndoială el crede în ceva, fie că acesta este o ființă sau un lucru, fie crede în idoli văzuți sau nevăzuți, precum sunt soarele, luna, stelele, oamenii, civilizația, tehnologia, rasa, ordinea socială, patimile, plăcerile și... numele lor este „Legiune.”

De la primul până la ultimul idol, toate cele de mai sus sunt idolatrie. Nu există îndoială că fiecare dintre acești idoli **urăște** tot ceea ce îl face pe om să fie om, urăște adică ceea ce este după chipul dumnezeiesc, doritor de Dumnezeu, nemuritor, dumnezeiesc, veșnic. De aceea și Sfântul Apostol Pavel îi sfătuiește și îi îndeamnă pe creștini: „*De aceea, iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli*” (I Corinteni 10, 14).

Oamenii, prin idolatriile de multe feluri, în mod direct sau indirect, se aduc pe sine ca jertfă diavolului, se oferă acestuia. În ultimă instanță, **fiecare idolatrie este satanolatrie** (adică adorare a satanei) și fiecare slujire idolească este slujire demonică.

Oare nu îl adoră, nu îl slujește, nu își oferă sufletul lui ca jertfă diavolului cel care trăiește în patimi și în plăceri, care slujește pe oricine și orice în afară de Singurul Adevăratul Dumnezeu și Domn, Iisus Hristos? Acest lucru este atât de clar pentru cel care poate, cu înțelepciune, să judece și să înțeleagă realitatea.

De aceea și de Dumnezeu înțeleptul Apostol le spune corintenilor, care înainte fuseseră idolatri: „*Ca unor înțelepți vă vorbesc... nu voiesc ca voi să fiți părtași ai demonilor. Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să vă împărtășiți din masa Domnului și din masa demonilor*” (I Corinteni 10, 15-21).

Fără îndoială, întreaga Evanghelie a Mântuitorului este cuprinsă în cuvântul: „*trupul.. Domnului și Domnul în trup.*” Astfel cunoaștem **taina veșnică a ființei omenești** („*Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea Tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu, Fiul Fecioarei Se face și Gavriil harul îl binevestește. Pentru aceasta și noi, împreună cu el, Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!*” - troparul praznicului Bunevestiri): că Domnul Iisus Hristos este Mântuitor al omului întreg, nu numai al sufletului, ci și al trupului lui.

De aceea și **trupul creștinului** trebuie să fie biserică sfântă, în care trăiește sfântul suflet în lumea aceasta a noastră și în care urmează să trăiască și după învierea de obște a morților. Trupurile creștinilor, prin Sfântul Botez, prin Dumnezeiasca Împărtășanie și prin viața lor evanghelică, au devenit membre nedespărțite ale Trupului dumnezeiesc-omenesc al lui Hristos. **Aceste trupuri nu mai aparțin acelor oameni înșiși, ci aparțin Lui, Trupului lui Hristos.** Tot ce s-a întâmplat cu trupul Lui urmează să se întâmple și cu trupurile creștinilor. De aceea și Sfântul Apostol Pavel binevestește: „*Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi prin puterea Sa*” (I Corinteni 6, 14). Amin.

Sursa - <https://katanixi.gr/orthodoxia/o-anthropos-metaxy-diavoloy-kai-theoy/>

**traducere din limba greacă de
pr. Ciprian Staicu**